

OPERACIÓ PANDORA, OPERACIÓ MORDASSA

El passat dia 16 de desembre moltes anarquistes de Barcelona vam matinar amb males notícies. Eren les cinc de la matinada quan unes a altres ens avisàvem per telèfon del que estava succeint. Un macrooperatiu dels Mossos d'Esquadra havia rebotat les portes de la Casa de la Muntanya, de l'Ateneu Llibertari de Sant Andreu de Palomar i de l'Ateneu Anarquista del Poble Sec. Alhora, també estaven escorcollant les cases d'amigues i companyes als mateixos barris i a Roquetes; a més a més de Sabadell, Manresa i Madrid. A mesura que va anar avançant el matí vam anar coneixent algunes dades. L'operació estava orquestrada des de l'Audiència Nacional de Madrid i es van detenir a onze persones en total. La premsa i policia repetien un mateix nom: Operació Pandora i parlen de terrorisme anarquista. L'acusació és d'organització terrorista. Dos dies després, a Madrid, set d'aquestes persones són enviades a presó preventiva. L'Audiència Nacional ha decretat secret de sumari i no ha revelat els fets pels quals se'ls acusa i empresona.

Molt probablement, tu que estàs llegint aquestes línies vas veure la notícia als diaris o a la televisió, potser la vas sentir a la ràdio quan anaves a treballar o estudiar. Aquí t'oferim una altra versió dels fets i t'agraïm si tens ganes d'escoltar-la.

Les onze persones detingudes tenen diverses coses en comú. En primer lloc són anarquistes. Com nosaltres s'autodefineixen així obertament. Creiem fermament en una praxi anarquista que suposa quelcom més enllà d'una ideologia. Creiem en fer política no només per fora dels partits polítics sinó també al marge d'institucions i sindicats, des del quotidià i el carrer. Per això algunes formen part d'espais de trobada com Ateneus Llibertaris. El funcionament d'aquests locals, com també d'altres col·lectius, és assembleari, i es persegueix l'ideal de l'horitzontalitat, el que suposa rebutjar tota opressió, però també, moltes vegades qüestionar-nos els rols que reproduïm nosaltres mateixes, com el sexisme o racisme intern. Són espais des d'on es volen construir alternatives i sobretot trencar els límits que no ens deixen somiar amb un món més just.

No creiem que sigui necessari estendre'ns gaire en les conseqüències del capitalisme, ja que totes coneixem massa gent a l'atur, amb dificultats per arribar a final de mes, gent a la que han desnonat, o esclavitzada pel treball. Per no parlar de les polítiques de frontera i els Centres d'Internament d'Estrangers, on persones estan preses pel simple fet de no tenir la nacionalitat espanyola. Tot això són tan sols exemples puntuals, però tot i que ja sabem com van les coses, no deixem de sorprendre'ns de com empresaris, polítics, i altra estofa no tenen la vergonya d'amagar una mica tots els privilegis que tenen gràcies a la nostra misèria. No només no reconeixen la seva responsabilitat en la situació que han creat, sinó que a més a més vénen a criminalitzar-nos i titllar-nos de violentes i terroristes.

Us explicarem una altra cosa que compartien les detingudes. Totes eren solidàries amb dues companyes preses des d'ara fa un any: la Mónica i el Francisco; qui es

troben a l'espera de judici en presó preventiva. Tots dos són xilens i van estar acusats al seu país de col·locar explosius. Després de temps en presó preventiva va quedar palès amb la celebració del judici que l'estat xilè havia fet un ridícul estrepitós, i totes les detingudes varen sortir en llibertat. Allà també van assaltar cases okupades, història que ens recorda bastant a l'Operació Pandora. No resulta casual que el ministre d'Interior espanyol, Jorge Fernández, es trobés a Xile el mateix dia de les detencions. Allà estrenyia les mans amb el seu homòleg, Rodrigo Peñailillo. Parlaven de la col·laboració en la lluita contra el terrorisme.

Òbviament no tot pot ser fruit d'una venjança de l'estat xilè. Els nostres governants també necessiten crear un enemic intern per justificar la criminalització i la repressió. I més ara, a l'avantsala de l'aprovació d'una llei tan retrògrada com l'anomenada Llei Mordassa amb la que penalitzaran el dret a manifestació o la desobediència civil a un desnonament, i donaran més cobertura i impunitat als cossos policials. Ara els anarquistes els servim de boc expiatori per generar por i justificar així la seva repressió. Mai els hi hem caigut bé. No passa res. Nosaltres tampoc tenim estima ni a l'Estat, ni a la policia, ni a les presons, ni a tot el sistema econòmic que sustenten. Hi ha un conflicte obert. I no ens amaguem d'això. Criminalitzant-nos a nosaltres pretenen espantar a tota la dissidència, a totes les persones que comencen a estar massa fartes. Ara volen obrir una caixa de pandora d'on surten notícies d'uns petits artefactes explosius anònims que ni tan sols ningú recorda, perquè mai han fet mal a ningú més enllà de petites destrosses materials a bancs. Acusen a les nostres companyes, però entrar en el debat de qui ha estat ens sembla innecessari. El suposat grup terrorista anarquista no existeix, però tot i així resulta graciós que ho pretenguin mostrar com una gran preocupació general. Per què tanta imaginació venint de gent tan grisa? Què volen? Que pretenen? És que potser volen amagar alguna cosa?

I amb un nus a la gola però amb molta serenitat i claredat, hem de dir que ens preocupen les nostres companyes; saber com estan entre reixes. Que no perdin la il·lusió, tot i que sabem que són fortes i entenen les causes de la repressió. Ens amoïnen les seves famílies i amigues més properes, ja que sabem que per cada persona presa, hi ha un entorn amb dolor. Nosaltres estem amb elles, volem que sentin el suport mutu, igual que elles ens l'han fet sentir en tants altres moments. I volem saber si podem comptar amb tu. Si has llegit aquestes línies fins al final, no et demanem ajuda, sinó solidaritat. I diràs: què puc fer jo contra una maquinària que és tan gran? Nosaltres també ens ho preguntem sovint, i optem per petites coses. Parlar amb la gent que coneixem perquè puguin tenir altres punts de vista, participar de les convocatòries solidàries i fer presència al carrer, escriure a les preses perquè sàpiguen que no estan soles, i també continuar amb qualsevol activitat i lluita per a una transformació social. Perquè el millor regal que podem fer a les detingudes és que vegin que seguim al carrer.

*Si toquen a una, ens toquen a totes!
Llibertat companyes preses per l'Operació Pandora*